

Arrest

nr. 114 566 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. Aram NIANG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U kende uw geboortedatum niet, maar wist wel dat u 18 jaar was. U werd geboren in Dara, een klein dorpje dat deel uitmaakt van de regio Pita. U was enig kind en was nog heel jong wanneer zowel uw moeder als uw vader kwamen te overlijden. Na de dood van uw ouders bleef u in uw geboortedorp en werd u opgevoed door uw oom langs moederszijde, A. H. K., en zijn vrouw, N. B. B. U bent in Guinee nooit naar school geweest, noch

kan u lezen of schrijven, omdat uw oom u niet naar school bracht. In plaats daarvan vroeg hij u toezicht te houden op het huis en de tuin die uw vader naliet.

Reeds als kind ging u geregeld samen met vrienden uit het dorp televisie kijken in het huis van een zekere M. Hij was iemand met veel invloed in het dorp en iedereen had schrik van hem. U zag hem altijd uitgedost als militair en hij was nooit ongewapend. Ook was hij steeds vergezeld van een chauffeur en andere mensen in uniform. Aangezien hij als de enige was in het dorp die een televisietoestel had, werd zijn groot salon evenwel een ontmoetingsplaats. Op die manier leerde u M.'s dochter kennen, P. Jullie werd vrienden en geleidelijk aan werd jullie relatie hechter. Jullie werden een koppel en spraken bij u thuis af als P.'s moeder niet in het dorp was. Veelal zagen jullie elkaar echter in het huis van een vriend van u, A. B. Hij woonde immers ietwat afgelegen dichtbij de brousse en vlakbij de weg waar P. langs moest als ze terugkwam van school. P. werd evenwel zwanger en stopte haar opleiding.

Op een dag ging P.'s vader, M., naar de directeur van de school van P. en vernam dat zijn dochter P. reeds geruime tijd niet meer op school was geweest. Terug thuis riep hij zijn dochter ter verantwoording, waarop P. hem te kennen gaf een beetje ziek te zijn. Om uitsluitel te krijgen over wat er net aan de hand was, bracht M. zijn dochter op 3 juni 2012 ter controle naar het ziekenhuis vlakbij de markt van Dara. De dokter concludeerde dat P. zwanger was, waarop haar vader in woede ontstak. Terug thuis liet M. het aan P.'s moeder, M., over om te achterhalen wie P. zwanger maakte. Haar moeder zette haar onder druk om haar een naam te geven, maar P. weigerde te antwoorden en er kwam ruzie van. Wanneer haar moeder haar een moment alleen liet omstreeks tien uur 's ochtends, greep P. deze gelegenheid aan om u te komen opzoeken. Ze vertelde u dat ze zwanger was en dat haar vader erop gebrand was te weten wie haar bezwangerde. Ze voegde eraan toe dat ze schrik had van haar vader, omdat hij een moeilijk en streng was en u zou kunnen vermoorden. Zij wou abortus plegen, maar u was hier allesbehalve mee akkoord. De gemoederen laaiden hoog op en hoewel u na enige tijd kalmeerde, zette ze het op een lopen naar haar thuis. Opnieuw smeekte haar moeder haar te vertellen van wie ze zwanger was geworden. P. zwichtte en gaf uw naam, maar drukte haar moeder op het hart niets te vertellen aan haar vader. Later diezelfde dag nam ze een u onbekend medicijn om het kind te aborteren, waarna ze op de grond neerzakte en flauwviel. Haar moeder riep om hulp en haar vader, die in tussentijd terug thuis was gekomen, bracht zijn dochter een tweede maal die dag naar het ziekenhuis. De dokter oordeelde dat P. reeds gestorven was alvorens ze aankwam in het ziekenhuis.

Omringd door een menigte lichtte P.'s moeder vervolgens haar echtgenoot in dat u de oorzaak was van de dood van haar dochter. Een vriend van u, die tussen u en P. inwoonde, ving dit op en kwam u terstond het nieuws van haar overlijden vertellen. Hij waarschuwde u voor de onverbiddeijkheid van P.'s vader en raadde u aan weg te vluchten. U zond deze vriend erop uit om uw oom te informeren en vertrok zelf naar het huis van A. B. U liet uw oom op de hoogte brengen van uw schuilplaats, waarop hij u met de moto kwam oppikken en u meenam naar een dichtbijgelegen dorp, Quje. U kwam er in de loop van de nacht aan en vanuit Quje reisde u samen met uw oom af naar Conakry, waar u op 4 juni 2012 in de loop van de voormiddag arriveerde. In Conakry nam uw oom u mee naar het huis van een vriend van hem, A. B. Hij drukte u op het hart binnen te blijven opdat niemand u zou zien. De volgende dag werd u met de auto naar een bureau gebracht, waar men pasfoto's nam van u. Wanneer u oom na enige tijd een paspoort voor u had bekommen, vernam u van hem en zijn vriend dat er geen andere oplossing was dan uw land te verlaten.

Zodoende verliet u Guinee op 16 juni 2012 en, na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats, kwam de volgende dag aan in België. Op 18 juni 2012 vroeg u asiel aan.

Na uw aankomst in België onderhield u regelmatig contact met uw oom, die u vertelde dat uw problemen nog niet van de baan zijn. De vader van P. zou uw oom nog steeds in de gaten houden en hem voortdurend bestoken met de vraag waar u zich bevindt. Ook informeerde uw oom u dat er een convocatie op uw naam was aangekomen en dat de politie hem twee keer telefonisch contacteerde om uw verblijfplaats te achterhalen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een convocatie op uw naam, waarin u wordt verzocht u aan te melden op 2 juni 2012 bij Commissaris Y. B.; een aanvullend vonnis ter vervanging van een geboorteakte, opgesteld door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Conakry II op 30 juli 2012; twee verschillende versies van een uittreksel uit het register van de burgerlijke stand (geboorte) van de gemeente Dixinn, opgesteld opgesteld op 31 juli 2012; een envelop, waarop u vermeld staat als geadresseerde en A. B. als afzender.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen te worden opgesloten in de gevangenis en te worden gemarteld tot de dood door de vader van P., omdat ze stierf wanneer ze abortus trachtte te plegen nadat ze zwanger bleek van u (CGVS p. 11; 19). Bovendien vreest u represailles van uw eigen moslimgemeenschap, aangezien u sliep met een vrouw waarmee u niet was getrouwd en zodoende de regels van uw geloof schond (CGVS p. 20).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw onwetendheid over evidente feitelijkheden wat betreft uw vriendin P. en haar familie reeds in ernstige mate uw asielrelaas ondermijnt.

Zo is het in eerste instantie ronduit ongeloofwaardig dat u enerzijds verklaarde van kindsbeen af samen met P. te zijn opgegroeid in hetzelfde kleine dorpje en na verloop van tijd een relatie met haar begon, maar dat u anderzijds haar volledige naam moest schuldig blijven (CGVS p. 10; 12). Desgevraagd stelde u: 'Haar echte naam heb ik gevraagd, maar ze heeft hem niet willen zeggen, ze heeft gezegd haar P. te noemen en het te laten vallen' (CGVS p. 7). Dat ze haar werkelijke naam voor u als haar vriendje zou willen geheim houden doet evenwel wenkbrauwen fronsen. Wat P.'s leeftijd betreft, kon louter gissen dat ze dezelfde leeftijd kon hebben als u (CGVS p. 13). U wist dat P. naar school ging, maar u stelde niet te weten in welke klas ze zat omdat u 'zelf niet naar school [was] geweest' (CGVS p. 10; 13). Gezien u echter later tijdens het gehoor onomwonden verklaarde enkel over haar school en uw werk te praten wanneer u met elkaar afsprak, is het allerm minst plausibel dat u nooit enige details zou hebben vernomen wat betreft haar opleiding (CGVS p. 15). Ook haar ouders kende u van jongs af aan gezien u reeds sinds u heel klein was bij hen thuis ging televisie kijken, maar hun volledige namen kon u eveneens niet geven. Wat betreft de naam van P.'s moeder, verklaarde u: Men noemt haar gewoon Marie (CGVS p. 17). Gevraagd naar de familienaam van haar vader, beweerde u: 'Die ken ik niet, we noemen hem gewoon M.' (CGVS p. 7). Dit is des te frappanter, aangezien u er wel in slaagde zowel voor- als familienaam te geven van alle andere personen die u vernoemde in de loop van uw gehoor. Met name kon u desgevraagd wel uw biologische ouders (CGVS p. 4-5), uw oom langs moederskant en zijn echtgenote (CGVS p. 4), de vriend van uw oom die u aan een paspoort hielp (CGVS p. 8) en uw vriend in wiens huis u kon afspreken met P. (CGVS p. 14) met naam en toenaam noemen.

Bovendien kan er in het geheel geen geloof worden gehecht aan het door u geschetste profiel van P.'s vader als ware hij een in het dorp alom gevreesd militair.

Zo verklaarde u dat P.'s vader veel reisde en geregeld pas na één of twee weken terug thuiskwam (CGVS p. 12). Gevraagd of hij deze reizen bijvoorbeeld naar aanleiding van zijn werk maakte, antwoordde u niet precies te weten wat haar vader als werk deed (CGVS p. 12). U voegde hier evenwel wel aan toe dat haar vader altijd gekleed was in een militair uniform als hij thuiskwam en dat hij werd gevoerd door een chauffeur (CGVS p. 12). Wanneer het Commissariaat-generaal even later opmerkte dat u samen met P. opgegroeide in hetzelfde kleine dorp en u vroeg of u nooit van iemand hoorde wat zijn beroep was, was er van enige twijfel evenwel geen sprake meer en repliceerde u stellig: 'Haar vader is militair, niemand durft zich in zijn zaken moeien' (CGVS p. 12). Deze tegenstrijdige verklaringen wat betreft het beroep van P.'s vader zijn reeds een eerste sterke indicatie dat uw stellige bewering dat haar vader werkzaam was als militair weinig waarachtig is. Wanneer u enige tijd later tijdens het gehoor werd gevraagd wanneer en hoe u te weten kwam dat P.'s vader militair was, stelde u: 'Ik ben opgegroeid in dit dorp, dus vanaf dat ik klein was heb ik hem altijd gezien als militair' (CGVS p. 15). Zeker in het licht van deze verklaring kan redelijkerwijs worden verwacht dat u minstens in staat zou zijn eenduidig zijn uniform te beschrijven en toch enige notie zou hebben van zijn functie en graad. Wanneer het Commissariaat-generaal u echter vroeg het uniform van P.'s vader te beschrijven, stelde u nietszeggend dat zijn uniform voortdurend veranderde van kleur en wist u slechts in uiterst algemene bewoordingen te vertellen dat één van de uniformen die hij droeg soms blauw van kleur was (CGVS p. 12). Gevraagd alles te vertellen wat u wist over zijn job in het leger, vermeldde u louter dat P.'s vader gewapend was en dat ook de groep mannen in uniform die hem geregeld vergezelde wapens droegen (CGVS p. 16). Wat deze groep betreft wist niet of het collega's waren van hem, maar wel stelde u dat ze bleven overnachten bij de vader van P. en dat ze kwamen om zijn tuin te onderhouden (CGVS

p. 15; 16). Ook voegde u eraan toe deze mannen onmiddellijk hun bezigheden onderbraken wanneer de vader van P. in de buurt was (CGVS p. 15). Niet alleen mag het verbazen dat u met betrekking tot de vader van P. zijn activiteiten als militair niet verder kwam dan de gemeenzame omschrijving dat hij wapens droeg, ook is het weinig plausibel dat hij mannen in uniform zou inzetten om zijn tuin te onderhouden. Expliciet gevraagd wat P.'s vader juist moest doen in het leger, opperde u dat er op zijn vest heel veel sterretjes gegroeped stonden, waarvan u veronderstelde dat ze een graad als generaal aanduidde (CGVS p. 16). Verder kon u echter hoegenaamd niets over zijn functie of graad vertellen (CGVS p. 16). Ter rechtvaardiging voor uw onwetendheid voerde u aan dat u P. er wel naar vroeg, maar dat ze niet over haar vader wilde praten (CGVS p. 16). Dat P. uw enige bron van informatie zou zijn, raakt evenwel kant noch wal en deze uitleg is dan ook allerm minst een afdoende vergoelijking voor uw onwetendheid.

Verder hamerde u er in de loop van het gehoor meermaals op dat P.'s vader een machtig figuur was in het dorp en dat hij iedereen angst inboezemde (CGVS p. 10; 11; 12, 17). Indien hij evenwel werkelijk een man met dermate veel aanzien zou zijn in het dorp is het volstrekt niet geloofwaardig dat men hem louter bij zijn voornaam zou aanspreken (CGVS p. 7). Wanneer iedereen bovendien werkelijk schrik zou hebben van deze man, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat ouders er geen graten in zouden zien dat hun kinderen zijn salon uitkozen als ontmoetingsplaats (CGVS p. 12). Wanneer u om uitleg werd gevraagd waarom u dan wel durfde naar zijn huis om televisie te gaan kijken, verklaarde u: 'Ik ging niet alleen, wij, de vrienden, gingen allemaal samen en zo kwamen ze niet te weten dat ik met hun dochter uitging' (CGVS p. 12). Echter, deze verklaring neemt in het geheel niet weg dat er vraagtekens kunnen worden opgeworpen bij de reputatie die u P.'s vader in het dorp toedicht. Te meer omdat u een volstrekt ongeloofwaardig verhaal uit de doeken doet 'om aan te tonen dat iedereen schrik van hem heeft' (CGVS p. 12). In het licht van bovenstaande opmerkingen is immers geenszins plausibel dat P.'s vader op eigen houtje zou kunnen beslissen iemand meerdere jaren op te sluiten in de gevangenis naar aanleiding van een banaal incident over koeien van de vader van uw vriend die de grond van de vader van P. zouden hebben bevuild. U verklaarde in dat verband dat de vader van P. meer autoriteit zou hebben dan het dorps hoofd en zijn beslissing tot vrijlating van de man naast zich neer zou kunnen leggen (CGVS p. 12).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de vaagheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen. Uw verklaringen met betrekking tot uw relatie met P., haar zwangerschap en haar overlijden ten gevolge van haar poging abortus te plegen zijn immers dermate vaag en incoherent dat de geloofwaardigheid van hetgeen de directe aanleiding van uw problemen vormde op losse schroeven komt te staan.

Ten eerste is het uitermate opmerkelijk dat u er in de loop van het gehoor slechts uiterst sporadisch in slaagde de door u geschetste feiten te situeren in de tijd. U opperde in zeer algemene bewoordingen dat u 'heel lang geleden' voor het eerst bij P. thuis ging televisie kijken (CGVS p. 12). U beschreef summier het moment waarop u P. uw liefde betuigde en hoewel u uitdrukkelijk de vraag 'wanneer' herhaalde, vermeldde u geen enkele tijdsaanduiding (CGVS p. 14). U vervolgde dat P. u enige tijd later eveneens vertelde dat ze gevoelens had voor u, maar u herinnerde zich het jaar waarin deze ontmoeting plaatsvond niet meer (CGVS p. 14). Ook beweerde u niet meer te weten wanneer u precies een intieme relatie met haar begon (CGVS p. 13). Evenmin had u er nog enig idee van wanneer ongeveer P. zwanger werd (CGVS p. 13). Hoewel het nog enigszins aannemelijk is dat u geen exacte data kan geven van elke gebeurtenis, doet het wenkbrauwen fronsen dat u dermate vergeetachtig bent wat betreft de hierboven aangestipte sleutelmomenten in uw relatie met P. Gezien de energie die het u naar uw zeggen het kostte om P. voor u te winnen, zou men toch verwachten dat u zich ten minste voor de geest zou kunnen halen wanneer ze uiteindelijk inging op uw avances of dat u minstens deze gebeurtenis zou kunnen situeren in de tijd, door bij voorbeeld te preciseren hoe oud u toen was. In het licht van uw algehele onvermogen enig tijds kader te scheppen in dit verband is het zeer weinig geloofwaardig dat u de aangevoerde feiten weldegelijk beleefde.

De dag van uw vertrek uit Guinee en van uw aankomst in België kon u zich daarentegen wel nog voor de geest kon halen (CGVS p. 9). U verklaarde eveneens 'wel nog de dag [te weten] waarop mijn probleem is ontploft' (CGVS 13). In een poging klaarheid te scheppen waaraan u precies refereerde, wierp het Commissariaat-generaal expliciet de vraag op of u hiermee de dag bedoelde waarop P.'s vader haar de eerste keer naar het ziekenhuis bracht en ontdekte dat ze zwanger was of u dan wel verwees naar de dag waarop ze naar het ziekenhuis werd gebracht en stierf. U antwoordde zich deze laatste gebeurtenis te herinneren en stelde dat ze plaatsvond op 3 juni 2012 (CGVS p. 13).

Gevraagd wanneer haar vader P. dan voor de eerste keer naar het ziekenhuis bracht en haar zwangerschap ontdekte, antwoordde u verrassend genoeg: 'Het was dezelfde dag, de 3de' (CGVS p. 13). Aangezien beide gebeurtenissen reeds bij de eerste vraag hieromtrent expliciet werden vermeld, verbaast het evenwel sterk dat u niet onmiddellijk aangaf dat beide gebeurtenissen op dezelfde dag plaatsvonden. Dat u later tijdens het gehoor met klem ontkende dat P. twee keer naar het ziekenhuis ging op dezelfde dag en stelde dat ze 'maar één keer vertrokken [is] naar het ziekenhuis' (CGSV p. 18), is dermate contradictorisch dat het de waarachtigheid van uw verklaringen volledig op de helling zet. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, voerde u daarenboven een allesbehalve verhelderende verklaring. U opperde: 'Het is inderdaad dezelfde dag (...) maar ik ga het uitleggen, ik dacht dat u zei dat ze twee keer naar het hospitaal ging, het is daarom dat ik zei dat het niet zo was' (CGVS p. 18).

Dat er bovendien met geen woord zou zijn gerept over een huwelijk wanneer P.'s zwangerschap aan het licht kwam mag verbazen, gezien uit objectieve informatie blijkt dat 'généralement, quand un homme met enceinte une fille ou une femme non mariée, la question lui est posée de savoir s'il veut l'épouser. Si c'est le cas et que la fille accepte, le mariage est conclu et l'affaire est close' (SRB, 'Guinée – les Enceinteurs', Cedoca, december 2009, update juni 2012 ; CGVS p. 18). Dat een huwelijk niet aan de orde was om de situatie te reguleren is des te verbazingwekkender, gezien u geen voorstander was van abortus en dus redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u bereid was uw verantwoordelijkheid op te nemen (CGVS p. 10). Bovendien had u ongetwijfeld op de steun van P.'s moeder kunnen rekenen, aangezien ze niets dan lovende woorden had over u en u 'een zeer beleefd en welopgevoed kind' vond (CGVS p. 15). U praatte echter naar aanleiding van het hele voorval niet met P.'s vader, naar uw zeggen omdat u niet durfde (CGVS p. 17). U verklaarde: Hij is streng. Er zijn anderen die ouder en sterker zijn dan ik en die ook niet met hem durven praten, ze gaan dichterbij hem, maar ze durven ook niet met hem praten' (CGVS p. 17). In het licht van bovenstaande uitvoerige uiteenzetting waarin reeds duidelijk werd aangetoond dat deze angst voor P.'s vader danig moet worden gerelativeerd, overtuigt deze verklaring geenszins. Het feit dat u geeneens een huwelijk overwoog, duidt er eerder op dat hier geen nood toe was en bevestigt hogervermelde twijfels omtrent de beweerde relatie die u met P. zou hebben gehad.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Meer nog, eerder dan uw asielrelaas te staven ondergraven de door u neergelegde documenten in uitermate ernstige mate uw asielrelaas.

De door u neergelegde convocatie waarin u wordt verzocht zich op 2 juni 2012 aan te bieden bij Commissaris Y. B. ondermijnt de door u aangehaalde feiten volledig. U wist niet wanneer uw oom deze convocatie ontving noch herinnerde u zich wanneer u zelf deze convocatie per post kreeg toegestuurd (CGVS p. 7). Wel wist u dat dit document werd opgesteld door de vader van P., dat het werd afgeleverd bij uw oom en dat hij ze vervolgens naar u opstuurde (CGVS p. 6-7). Deze vage verklaringen doen reeds wenkbrauwen fronsen, maar het is ronduit onmogelijk dat u zich volgens de door u voorgelegde convocatie enerzijds op 2 juni 2012 moest aanmelden bij Commissaris Y. B. en dat u anderzijds tijdens uw gehoor verklaarde dat het pas op 3 juni 2012 was dat P.'s vader haar zwangerschap ontdekte. Dat u zich zou moeten verantwoorden voor een gebeurtenis die nog moest plaatsvinden, houdt op geen enkele manier steek. Bovendien is het feit dat u tijdens het gehoor verklaarde uw hele leven in Dara te hebben gewoond volstrekt tegenstrijdig aan de vermelding op de door u voorgelegde convocatie van Simbaya Gare als uw verblijfplaats (CGVS p. 3-4). Terwijl u tijdens het gehoor verklaarde nooit enig beroep te hebben uitgeoefend tenzij het surveilleren van het huis en de tuin, staat bovendien op de convocatie vermeld dat u verkoper van beroep was (CGVS p. 6). Deze faliekante contradicties hollen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig uit. Een gelijkaardige kanttekening moet worden gemaakt bij het Jugement Supplétif tentant lieu d'Acte de Naissance dat u voorlegde. Hierin staat immers vermeld dat op 30 juli 2012 een verzoek werd ingediend door de heer M. S. K., gedomicilieerd in de wijk Kobaya in de gemeente Ratoma te Conakry ten behoeve van zijn zoon, I. K. Dit is uitermate opzienbarend, aangezien u tijdens uw gehoor verklaarde dat uw vader omwille van een slangenbeet stierf toen u klein was (CGVS p. 5). Hierdoor kan de bewijswaarde van dit document worden betwijfeld. De twee exemplaren van het door u voorgelegde Extrait du Registre de l'Etat-Civil (Naissance), die beiden dateren van 31 juli 2012, werden opgemaakt op basis van het eerder vermelde jugement supplétif en bovendien is het merkwaardig dat er twee (ietwat) verschillende versies van het document werden opgemaakt. De bewijskracht van deze twee documenten kan hierdoor evenzeer in vraag worden gesteld. De door u voorgelegde enveloppe toont tenslotte enkel aan dat er vanuit Guinee documenten werden verstuurd aan u, maar schraagt verder op geen enkele manier uw asielrelaas.

Al bovenstaande elementen laten toe te concluderen dat uw relatie met P. evenals haar zwangerschap en overlijden elke geloofwaardigheid missen en dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan het door u geschetste profiel van haar vader als een alom gevreesd militair. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de verklaringen die u aflegde aangaande de vervolging beweerde te vrezen omwille hiervan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door de inhoud van de bestreden beslissing als volgt te betwisten: *“Het bestreden besluit houdt geen rekening met het lage opleidingsniveau van de aanvrager dat veel incoherenties in zijn verhaal zou kunnen verklaren.*

Hij woonde namelijk in Dara, Pita, in Guinee, waar hij zijn oom hielp in de winkel en in de velden zonder loon te ontvangen, maar de aanvrager beschouwde deze activiteiten niet als een beroep.

De aanvrager wist dat de vader van P. een militair was, maar hij kende zijn post niet. Hij heeft nooit vragen gesteld over haar familie en de activiteiten van haar vader.

Het was toch evident voor hem dat P. uit een rijke familie kwam omdat het de enige familie in het dorp was die een televisietoestel had.

De aanvrager en P. hadden al een liefdesrelatie toen ze zeer jong waren. Het is de reden waarom de aanvrager niet precies kan zeggen wanneer hun relatie serieus begon te worden.

Gedurende weken had P. de aanvrager niet op hoogte gesteld van haar zwangerschap. Het is de reden waarom de aanvrager de zwangerschapsdatum niet precies kan geven.

Bovendien heeft de aanvrager de tolk niet altijd goed begrepen en moeite gehad om zich verstaanbaar te maken tijdens het gehoor.

Het verzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de aanvrager om een compleet en gedetailleerd verhaal te krijgen, is overdreven gezien de leeftijd en het opleidingsniveau van de aanvrager.

Het bestreden besluit houdt geen rekening met het feit dat de aanvrager in een klein dorp woonde.

Het bestreden besluit houdt geen rekening met de stress van de aanvrager tijdens het gehoor.

Het bestreden besluit houdt geen rekening met de verschillende ethnische afkomsten van de aanvrager (die een laag opleidingsniveau heeft, die is van Peul origine en komt uit een arme familie) en van P. (die is van Malinke origine en komt uit een rijke familie).

Deze verschillende factoren verklaren waarom geen huwelijk kon gesloten worden tussen de twee families.”

In zo ver dat de verzoekende partij stelt dat het Commissariaat-generaal geenszins rekening heeft gehouden met zijn analfabetisme en zijn extreem laag opleidingsniveau dat het afleggen van coherente en overtuigende verklaringen op diepgaande wijze zou beïnvloed hebben, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De verzoekende partij werd daarenboven tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat die haar eventuele beperkingen had kunnen aanduiden. (R.v.St. (toelaatbaarheid) nr. 8228 van 1 maart 2012). Het feit dat de verzoekende partij een ongeletterde persoon zou zijn en slechts een beperkte scholing genoot, kan bovendien de aangehaalde manifeste tegenstrijdige verklaringen geenszins verklaren.

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is eveneens aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag p. 2). De verzoekende partij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende

opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf (RvV, nr. 30 964 van 2 september 2009). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

De verzoekende partij heeft in het kader van deze beroepsprocedure de mogelijkheid om in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal opgeworpen tegenstrijdigheden te weerleggen. Zij doet echter zelfs geen poging om een uitleg in dit verband te geven. De Raad schaart zich dan ook achter het motief van de bestreden beslissing.

Verder is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij met deze argumentatie de talrijke vaststellingen uit de bestreden beslissing niet *in concreto* weerlegt. De verzoekende partij blijft steken in herhalingen van asielmotieven, losse beweringen, vergoelijkingsen en ontkenningen. Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen. *In casu* legde verzoeker echter doorheen het gehoor met betrekking tot tal van kernelementen tegenstrijdige verklaringen af, zoals bv. de angst die P.'s vader uitstraalde, terwijl verzoeker en zijn vrienden toch bij hem in de salon televisie gingen kijken en dit de samenscholingsplaats bleek te zijn voor jongeren (gehoorverslag p. 10, 11, 12, 17). Eveneens is het tegenstrijdig dat verzoeker geen enkele gebeurtenis enigszins in tijd kan situeren behalve de dag waarop hij moest vluchten naar een ander dorp en de datum van vertrek uit Guinee en aankomst in België. Daarnaast is het nog tegenstrijdig dat verzoeker aanvankelijk aangeeft dat P. tweemaal naar het ziekenhuis gaat, op verschillende dagen, terwijl hij later stelt dat P. twee keer op dezelfde dag naar het ziekenhuis is gegaan (gehoorverslag p. 13).

De motivering moet bovendien als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Betreffende de neergelegde documenten die ook door de bestreden beslissing beoordeeld werden, stelt de verzoekende partij: *“De vader is overleden toen de aanvrager nog een kind was. De informatie van de aanvrager over zijn vader komt van zijn oom. Het aanvullende vonnis werd geleverd door de oom want hij heeft de documenten van de vader bewaard sinds zijn dood. De geboorteakte en het aanvullende vonnis bevestigen de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager. De vermelde gemeenten verschillen in de twee documenten omwille van administratieve lasten die het gevolg zijn van de politieke turbulenties in Guinee. Wat de convocatie betreft heeft de aanvrager hetzelfde document ontvangen. Hij draagt geen verantwoordelijkheid voor de fouten en de inhoud ervan aangezien het document komt van de nationale overheid. Zijn oom, die het document heeft ontvangen, kan niet lezen en schrijven.”*

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad handhaaft het motief van de bestreden beslissing en meent dat de argumentatie van de verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS